Jag ger upp - Herren kallar men man är inte bra nog för frikyrkan

AV BACK · 11 DECEMBER 2018

FOTO: BACK

Efter att ha tjänat Herren med glädje i tio års tid ger jag nu upp. Att ge upp behöver inte betyda att sluta eller lägga av. Kanske mera att jag överlämnar allt i Herrens händer.

I vinter blir det 12 år sedan jag fick möta Jesus på min dödsbädd. Till någon som kanske inte känner till min historia så kan jag berätta kort att jag länge levde i missbruk. Mina inre organ skadades och till sist började min kropp ge upp. Enligt läkarna fanns det inget hopp om fortsatt liv. Jag fick förbön av olika kristna från olika församlingar, inte bara de frikyrkliga. En natt fick jag möta Jesus som samtidigt Han helade mig, gav mig min kallelse. Han sade till mig: ”Då du stiger upp ur denna säng, gå ut och berätta för alla om mig och om ditt liv. Varna barn och unga för alla faror och hjälp de som har likadana problem som du har haft.

Nu då året 2018 tar slut har jag tjänat Herren på heltid i tio år. Jag skulle ha fått bli sjukpensionär men valde att friskförklara mig och inte lyfta sjukpension eller arbetsmarknadsstöd. I början var jag väldigt blåögd och fördes med vinden hit och dit. Jag fick från ett dike till ett annat tills jag förr eller senare kom underfund med att allt inte är så svartvitt. Dessa tio år har varit de bästa åren i mitt 46 år långa liv men jag har fått ta mycket skit. Främst från andra kristna.

Jag fick jobb på en kristen förening 2008 som jag arbetade utifrån fram till slutet av sommaren 2014 med stöd från TE Centralen. Jag sade upp mig av den enkla orsaken att jag inte kom överens med styrelseordföranden som inte bara ändrade på planer och gjorde som han ville utan även förnedrade mig inför mina gäster och skröt om hur rättfärdiga de var. Det hette då till och med att man satsat så mycket privatkapital i föreningen så att styrelsen inte skulle ha något att säga till om. Helgen det var frågan om som ordnades för sådana som kanske var ensamma under villaavslutningen fick inte tillräckligt med besökare av den orsaken att jag var där hette det. Jag ångrar mig inte en sekund att jag sade upp mig.

Under dessa år har jag även varit medlem i frikyrkor. Jag är dock otroligt tacksam för de personer i den församling som tog hand om mig då jag var sjuk. Dock fick jag aldrig uppbackning i min kallelse och då min stödring föreslog församlingen att inkludera mig som evangelist inledde man en häxjakt bakom min rygg och lekte polis. Då vi skulle träffas med pastorerna så hade man förberett sig med argument som var oväsentliga. Man har lekt polis bakom min rygg och luskat i saker men valt att inte fråga min som sakerna gällde. Bland annat hette det att jag hade blåst en nystartad kristen TV kanal men sanningen var den att jag inte gav dem rätten att sända mina TV program för att de inte höll sin del av avtalet.

Jag har gett ut böcker och skivor och förlagen och skivbolagen som varit kopplade till frikyrkor i Finland har alla begått avtalsbrott. Jag har inte fått en enda försäljningsrapport från något av dessa bolag sedan första boken år 2009. I stället har jag blivit skyldig dem pengar. Dock kvarstår ett mysterium hur många böcker och skivor som tryckts och hur många som sålts. Jag skulle ju få en andel i detta men trots förfrågningar har inga försäljningsrapporter delgetts mig.

Jag har dock fortsatt vittna om Jesus och de senaste fem åren har jag rest i snitt 250 dagar om året. Det intressanta med en del av frikyrkorna i Finland är att då de kallat mig någon gång så har de alltid varit en grej om att ”förhandla priset”. Jag som egen näringsidkare utan annan inkomst skall enligt församlingarna få samma arvode som en gästpredikant som har lön från en annan församling. Jag har dock ända tills nu ställt upp så att ingen som kanske kommit på möten inte skulle gå miste om att höra om vad Jesus förmår.

Sedan 2014 har jag haft en handfull månadsgivare som gjort det möjligt att kämpa vidare. Dock har inga församlingar visat något som helst intresse att stöda verksamheten att tjäna i detta land. I stället spenderar man stora pengar på att sända ut folk till tredje världen så att de kan komma tillbaka och predika om hur mäktiga gärningar de utfört mellan bergstopparna i Himalaya bland annat. Skryt som inte bara fått mig att må illa.

Jag har tröttnat på att predika för kören (färdigt kristna). Tröttnat på att se skenhelighet och människors påfund och lagar inom en del av frikyrkligheten, det finns trots allt goda och underbara frikyrkor också. Tröttnat på att ta emot brev och samtal från ungdomar som inte känner sig tillräckligt kristna för att de inte fått tungotalets gåva. Trött på att försöka hjälpa människor som har det svårt i egen kraft. Sedan 2015 har den nya innegrejen varit att ta hand om flyktingar och invandrare. Jag kunde ana vart det var på väg och varje gång jag fört saken på tal så har jag blivit utskälld. Det ena utesluter inte det andra får jag höra. Men detta har skett. Våra egna tilltufsade har lämnats vind för våg. Våra egna ungdomar känner sig utstötta och åsidosatta för att all tid ges åt de så kallade nyfinländarna. Då man försökt varna om vad som kommer att ske har man blivit kallad rasist men bland annat senaste händelserna i Uleåborg vittnar om den sanning jag förutspådde. Man säger att det inte är så men faktum är att människor i förtroende kontaktat mig och uttryckt sin sorg över att de längre inte syns i församlingen/församlingarna. Jag kom snabbt över att man dömde ut mig på grund av mina tatueringar och mitt långa hår. Jag tyckte det var patetiskt för jag visste i mitt hjärta att jag fick komma till Jesus precis som den jag var/är. Denna rätt har alla människor och ingen kristen har rätten att stå i vägen för någon annans väg till Jesu kors och det nya livet i Honom.

Vi är alla olika och vi kan inte jämföras med varandra. Vi har alla olika bakgrund och trots att jag blev befriad från alkohol på en kväll betyder ju inte detta att så skall ske för alla andra. Det är en kamp som vi alla måste gå igenom tillsammans med Jesus. Ett praktexempel var rökningen. Det tog mig sju år innan Jesus befriade mig från detta. Under dessa sju år fick jag höra att jag inte kunde ha den Helige Ande. Det var en omöjlighet att jag var frälst, även mitt dop räknades inte som giltigt för att man i vissa församlingar inte döper personer som röker. Rappakalja är det finaste ordet jag finner för detta. Allt är Herrens verk och i mitt fall kom dagen då Han tog lasten ifrån mig. Vi får aldrig glömma att vi alla är olika.

Nu har jag gett upp och lagt ner min tjänst i Finland. Jag kommer att göra något i Sverige i något skede. Jag är nu arbetslös och arbetssökande och i väntan på något nytt kommer jag att skriva klart min nya bok om sanna berättelser ur livet som kristen. Allt är inte svartvitt. Det är inte bara att ropa halleluja eller skriva långa bloggar och insändare emot det ena eller det andra. Allt handlar om en balansgång och sunt bondförnuft. Detta har jag faktiskt sett mest av i delar av den lutherska kyrkan medan en del av frikyrkorna lever sitt eget liv med sin egen agenda. Kanske det vore dags för en rannsakning på samma sätt som jag rannsakar mig själv under denna process? Det kan inte skada!

Bilden från ett möte i USA tidigare denna månad där jag vittnar om att jag inte är perfekt. Jag kan ännu falla och i trafiken visa långfingret åt en medtrafikant. Detta för att vittna om att jag inte är perfekt men Jesus fortsätter sitt verk i oss all trots våra fel och brister.

▪